

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Štěpána Výborného a Jana Kratochvíla v právní věci žalobce: **AirsoftGuns, s. r. o.**, se sídlem Ústí nad Orlicí, Nádražní 540, IČ: 274 60 681, zastoupen JUDr. Šárkou Heulerovou, advokátkou se sídlem Praha 8, Prvního pluku 320/17, proti žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**, se sídlem Praha 1, Na Františku 32, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2015, č. j.: MPO 58055/14/42100/R10,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým Ministerstvo průmyslu a obchodu (dále jen „žalovaný“) změnilo k jeho odvolání rozhodnutí Českého úřadu pro zkoušení zbraní a střeliva (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 3. 11. 2014, č. j.: TA-CUZZS-60/14-8, tak, že jeho výrok zní: žalobce jako prodávající ve smyslu § 2 odst. 1 písm. b) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“), prodal dne 7. 11. 2013 prostřednictvím svého e-shopu A. P. (dále jen „stěžovatel“) čínskou elektrickou airsoftovou zbraň – repliku modelu pistole Colt M1911, aniž jej informoval o snížené jakosti zboží, přestože se jednalo o informaci zásadní pro spotřebitele ohledně rozhodování o koupi předmětného zboží; dále dne 7. 11. 2013 se stěžovatelem uzavřel rozhodčí doložka, která tvořila součást podmínek, jimiž se řídí smlouva hlavní, přestože § 3 odst. 3 zákona č. 216/1994 Sb., o rozhodčím řízení a o výkonu rozhodčích nálezů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o rozhodčím řízení“), požaduje, aby rozhodčí doložka pro řešení

sporů ze spotřebitelských smluv byla sjednána samostatně, a dále tato rozhodčí doložka neobsahovala informace taxativně stanovené v § 3 odst. 5 zákona o rozhodčím řízení. Tímto jednáním žalobce porušil zákaz používání nekalých obchodních praktik uvedený v § 4 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele a dopustil se správního deliktu dle § 24 odst. 1 písm. a) téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta ve výši 30 000 Kč podle § 24 odst. 12 písm. d) zákona o ochraně spotřebitele.

II. Obsah žaloby

Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, neboť v něm žalovaný nespecifikuje, jakých nekalých obchodních praktik se měl žalobce dopustit. Dle § 4 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele se za nekalé obchodní praktiky považují zejména klamavé a agresivní obchodní praktiky; žalovaný však neuvedl, zda a jak se žalobce takových obchodních praktik dopustil.

Žalovaný žalobci sice vytýká, že stěžovateli prodal čínskou airsoftovou zbraň, aniž jej informoval o snížené kvalitě zboží, ovšem správní orgány neprokázaly, že daná zbraň měla skutečně sníženou kvalitu. Žalovaný založil své rozhodnutí toliko na sděleních stěžovatele a dále na kontrole provedené správním orgánem I. stupně dne 28. 4. 2014, tj. téměř půl roku po realizaci prodeje. Žalobce však opakovaně namítal, že se obsah jeho e-shopu podstatně změnil k datu 1. 1. 2014 (ke dni nabytí účinnosti zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, dále jen „nový občanský zákoník“), a proto zjištění učiněná při kontrole dne 28. 4. 2014 nemohou ve vztahu ke kupní smlouvě ze dne 7. 11. 2013 obstát. Žalobce stěžovatele při zakoupení zboží dostatečně seznámil s jeho stavem a poučil ho, že zbraň patří mezi levné výrobky a je určena především pro imitační účely, neboť u zbraně nelze očekávat dlouhodobou a spolehlivou funkci. Žalobce tuto informaci poskytl prostřednictvím dodatku k návodu k použití, který stěžovateli dodal současně se zbraní. Podobně z podání stěžovatele vyplývá, že mu tato informace byla sdělena, účelově však uvedl, že mu byla poskytnuta až po vyřízení reklamace. Správní orgány přitom přistoupily na tvrzení stěžovatele, aniž by v tomto směru provedly jakýkoliv důkaz.

Žalobce i nadále trvá na tom, že zbraň dodal stěžovateli v běžné (nikoliv snížené) kvalitě, neboť je zřejmé, že skupina levných výrobků nedosahuje stejné kvality jako výrobky několikanásobně dražší. Skutečnost, zda byla zbraň dodána ve snížené kvalitě, nelze dovodit ze žalobcova emailu ze dne 11. 11. 2013, neboť v něm žalobce zmínil toliko obecné vlastnosti čínských výrobků. Pokud by byl stěžovatel přesvědčen, že mu bylo dodáno zboží ve snížené kvalitě, mohl od smlouvy odstoupit.

Ohledně rozhodčí doložky žalobce zdůrazňuje, že správní orgány vycházely ze závěrů kontroly ze dne 28. 4. 2014, tedy z údajů obsažených na e-shopu žalobce téměř půl roku po uskutečnění prodeje. Přitom pominuly, že obchodní podmínky aktuálně platné ke dni provedení kontroly žádnou rozhodčí doložku neobsahovaly. Při aktualizaci dat na e-shopu, kterou byl žalobce nucen provést v důsledku změn právního řádu k 1. 1. 2014, omylem vložil na své stránky starší verzi obchodních podmínek platnou před účinností úpravy dle § 3 odst. 3 zákona o rozhodčím řízení. Ke dni 7. 11. 2013 tak obchodní podmínky rozhodčí doložku neobsahovaly, ostatně i stěžovatel namítl neplatnost rozhodčí doložky až dne 26. 1. 2014. Žalovaný tedy dospěl k tvrzení o existenci rozhodčí doložky k datu 7. 11. 2013 bez jakékoliv opory v provedených důkazech. Žalobce je rovněž přesvědčen, že rozhodčí doložku obsaženou v obchodních podmínkách nelze považovat za nekalou obchodní praktiku, neboť taková rozhodčí doložka by byla dle § 3 odst. 3 zákona o rozhodčím řízení neplatná, a proto

by nemohla spotřebitele poškodit. Ze stejného důvodu je nepřipadné tvrzení žalovaného, že jednání žalobce bylo způsobilé zatajit stěžovateli skutečnost, že spor vzniklý z kupní smlouvy nebude řešen u obecného soudu, ale před rozhodcem, neboť k řešení sporu před rozhodcem by vůbec nedošlo. Žalovaný sice žalobci vytýká, že rozhodčí doložka neobsahovala informace taxativně vyjmenované v § 3 odst. 5 zákona o rozhodčím řízení, ovšem nespecifikuje, o jaké informace se jedná. Napadené rozhodnutí je proto i v této části nepřezkoumatelné.

Žalobce namítá, že výše pokuty je s ohledem na cenu zbraně (cca 1 300 Kč), charakter tvrzeného provinění a výše popsané rozpory neadekvátně vysoká. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že při stanovení výše pokuty přihlédl ke skutečnosti, že žalobce tutéž skutkovou podstatu v minulosti již naplnil, za což mu byla uložena rozhodnutím ze dne 18. 10. 2010, č. j. TA/160/2010, pokuta ve výši 5 000 Kč. V daném případě se však skutkový stav podstatně liší, a proto nelze hovořit o opakovaném spáchání téhož správního deliktu.

Žalobce žádá, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Pro případ, že soud neshledá žalobní námitky důvodné, žalobce žádá, aby soud výši pokuty snížil či od jejího uložení upustil.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve vyjádření k žalobě zdůrazňuje, že žalobce obdobné námitky uvedl již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a proto odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Zároveň k námitce, dle níž správní orgány nespecifikovaly, zda se žalobce dopustil klamavé nebo agresivní obchodní praktiky, odkazuje na str. 6 napadeného rozhodnutí, kde je tato skutečnost jasně uvedena. Žalobce sice tvrdí, že správní orgány vycházely ze stavu webu z roku 2014 s tím, že v roce 2013 byl tento obsah jiný, ovšem dle žalovaného je na žalobci, aby tuto skutečnost prokázal. Tvrzení, podle něhož žalobce musel v důsledku přijetí občanského zákoníku odstranit ze svého webu informace o snížené kvalitě zboží, postrádá smyslu, neboť tento zákon neobsahuje ustanovení, které by vznášelo takový požadavek.

Žalovaný je přesvědčen, že z podání stěžovatele nevyplývá, že by mu žalobce již při koupi sdělil informaci o snížené kvalitě zboží. Naopak by z jeho hlediska nebylo racionální uzavřít kupní smlouvu s vědomím, že bude muset následně absolvovat vyřizování reklamace. Dle žalovaného je z emailové komunikace mezi stěžovatelem a žalobcem zřejmé, že stěžovatel o snížené kvalitě zboží informován nebyl. Nadto žalobce během této komunikace nikdy nepoukázal na dodatek, který měl stěžovatele seznámit s nefunkčností zbraně a který měl být stěžovateli zaslán již při zakoupení výrobku. Žalovaný se nadto domnívá, že o nefunkčnosti výrobku by měl být zákazník informován ještě předtím, než učiní rozhodnutí o nákupu, nikoliv poté, co zakoupený výrobek rozbalí a zjistí, že je k němu přiložen dodatek, podle něhož výrobek nemá vlastnosti prezentované na e-shopu. Žalobce přitom v emailové komunikaci se stěžovatelem připouštěl, že daná zbraň nefunguje tak, jak by měla.

Žalovaný v této souvislosti poukazuje na skutečnost, že žalobce v počáteční komunikaci částečně připouštěl problém na své straně a zároveň daný problém zlehčoval poukazováním na původ výrobku; v odporu proti příkazu TA-CUZZS-60/14-5 však uvedl „*Nicméně spotřebitel zbraň přetížil, rozbil, poškodil a poté se divil. Navíc asi neuměl moc číst, neboť se zbožím zacházel patrně v rozporu s pokyny v návodu. A ty povrchové nedokonalosti jsou už jen trapná záminka, aby se na někom mohl zhojit*“. I pokud by žalovaný odhlédl od značně problematického přístupu žalobce z etického hlediska, tato citace dokazuje

nekonzistentnost jeho argumentace. Dle žalovaného se uplatní § 597 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník (dále jen „starý občanský zákoník“), podle něhož je kupující oprávněn odstoupit od kupní smlouvy, vyjde-li dodatečně najevo vada, na kterou jej prodávající neupozornil a která činí věc neupotřebitelnou. V daném případě vada spočívala v nefunkčnosti dlaňové pojistky, přičemž žalobce na tuto vadu na svých webových stránkách neupozornil a z jeho nabídky nevyplývala nižší jakost zbraně. Ostatně dle názoru žalovaného žalobce v odporu proti výše uvedenému příkazu víceméně přiznal, že stěžovateli (resp. obecně spotřebitelům) záměrně zatajil informace o skutečných vlastnostech daného výrobku. Žalobce rovněž zpočátku projevoval ochotu uvést výrobek do takového stavu, aby mohl plnit funkci, kterou od něj stěžovatel očekával. Žalobce však vady výrobku odstranit nedokázal a následně začal tvrdit, že výrobek plní (imitační) funkci, kterou plnit má, případně že nesprávné fungování výrobku způsobil sám stěžovatel neodbornou manipulací.

Žalovaný dodává, že informace o vlastnostech výrobků poskytnuté při nabídce zboží v e-shopu budí dojem, že je zboží bez vad. Zmínka o vadnosti zboží není obsažena ani v záručním listu, návodu k použití nebo v dokladu o koupi. Přitom není dostačující, aby žalobce tuto informaci poskytl až po uzavření smlouvy.

Ohledně rozhodčí doložky žalovaný uvádí, že sám žalobce uznává, že na jeho internetových stránkách byly uveřejněny obchodní podmínky obsahující rozhodčí doložku. O rozhodčí doložce hovoří i stěžovatel a jejich existenci přiznal žalobce rovněž v námitkách k protokolu o kontrole ze dne 19. 5. 2014. Žalobce teprve v pozdější komunikaci se správními orgány přišel s tvrzením, že neaktuální obchodní podmínky vložil na své stránky omylem při jejich aktualizaci. Dle žalovaného by v takovém případě mělo důkazní břemeno spočívat na žalobci, neboť na základě provedeného dokazování lze důvodně předpokládat, že obchodní podmínky obsahovaly rozhodčí doložku i v době uzavření příslušné koupě. Ostatně správní orgán I. stupně učinil závěr o výskytu rozhodčí doložky v obchodních podmínkách na základě prostudování obchodních podmínek, které našel na webových stránkách žalobce a které uváděly platnost do 31. 12. 2013. Nelze proto přisvědčit námitce, dle níž v době uzavření smlouvy (dne 7. 11. 2013) tyto podmínky nebyly platné a později byly v daném znění (tedy s uvedením doby platnosti do 31. 12. 2013) omylem uveřejněny na webových stránkách žalobce. Dle názoru žalovaného žalobce i v tomto případě porušil zákaz používání nekalých obchodních praktik, neboť jeho jednání bylo způsobilé zatajit stěžovateli skutečnost, že spor vzniklý z kupní smlouvy nebude řešen u občanskoprávního soudu.

K namítané výši pokuty žalovaný dodává, že za příslušný správní delikt je možno uložit sankci až do výše 5 000 000 Kč. Uložená sankce se tedy pohybuje při spodní hranici její možné výše.

Žalovaný žádá, aby soud žalobu zamítl.

IV. Argumentace účastníků řízení při jednání

Žalobce při jednání setrval na podané žalobě. Zdůraznil, že mu byly vytýkány pouze malé nedostatky a formulační nejasnosti. Odmítl, že by byl uznal, že by jím nabízené zboží mělo sníženou kvalitu či vady, vyzdvihl, že kvalita zboží odpovídala ceně, za kterou bylo zboží nabízeno. K rozhodčí doložce obsažené v obchodních podmínkách uvedl, že ta nebyla nikdy uplatňována, navíc za situace, kdy nebyla platně sjednána, tak by ani nebyla aplikovatelná a vzniknuvší spor by řešil obecný soud. Proto nikdo ani nemohl být uveden v omyl. Žalobce rovněž zpochybnil kvalifikaci kontrolujících osob a zmínil, že jejich postup

považuje za šikanózní. K dotazu soudu uvedl, že dřívější pokuta mu byla uložena za jednání, jímž prodávané zbraně označil za „dekorativní předměty“. K dotazu soudu též potvrdil, že dodatek návodu k použití, v němž stěžovatele informoval o možných nedostacích prodáváného výrobku, byl kupujícímu dodán až spolu se zbožím.

Žalovaný argumentaci žalobce odmítl. Zdůraznil, že v dané věci se nejedná o drobná pochybení, nýbrž tím, že žalobce neinformoval spotřebitele o snížené kvalitě zboží již při samotném nákupu, porušil povinnosti vyplývající z právních předpisů. K rozhodčí doložce pak uvedl, že ta nebyla sjednána v souladu se zákonem.

V. Posouzení žaloby městským soudem v Praze

Soud dle § 75 s. ř. s. přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu vyplynuly následující pro věc podstatné skutečnosti: Dne 7. 11. 2013 uzavřel žalobce se stěžovatelem kupní smlouvu pomocí komunikačních prostředků na dálku (prostřednictvím elektronické pošty). Předmětem kupní smlouvy byla čínská elektrická airsoftová zbraň – replika modelu pistole Colt M1911, kupní cena činila 1 290 Kč. Spolu se zbožím převzal stěžovatel i návod k použití, který obsahoval poučení o bezpečnosti zbraně, instrukce k použití a pokyny k údržbě zbraně. Dále byl stěžovateli předán záruční list, jakožto potvrzení o zákonné záruční lhůtě a pravidel pro odpovědnost za vady. Dne 11. 11. 2013 kontaktoval stěžovatel elektronickou poštou žalobce a sdělil mu, že dodané zboží vykazuje vadu – nefunkčnost dlaňové pojistky. Zároveň stěžovatel naznačil, že škrábance na povrchu zbraně v něm vzbuzují dojem, že se jedná o použité zboží. Žalobce mu v odpovědi zaslané tentýž den poskytl poučení o ovládacích prvcích zbraně a dále mu sdělil, že drobné nedokonalosti a škrábance na povrchu jsou běžnou vlastností čínských zbraní. Elektronická korespondence mezi žalobcem a stěžovatelem v následujících dnech pokračovala, přičemž dne 13. 11. 2013 žalobce navrhnul stěžovateli, aby mu zaslal zboží ke kontrole. Stěžovatel tedy zbraň písemně reklamoval a jako způsob řešení reklamace zvolil vrácení kupní ceny. Po vyřízení reklamace stěžovatel opětovně kontaktoval žalobce a vyjádřil nespokojenost se způsobem odstranění vad zboží, které mu bylo doručeno dne 13. 12. 2013, neboť zbraň po krátkém testování funkčnosti přestala úplně fungovat. Následně mezi žalobcem a stěžovatelem proběhla další výměna elektronické korespondence a dne 26. 1. 2014 žalobce zboží opětovně reklamoval spolu se sdělením, že odstupuje od kupní smlouvy. Zároveň namítl neplatnost rozhodčí doložky obsažené v obchodních podmínkách. Dne 3. 3. 2014 stěžovatel naposledy kontaktoval žalobce s projevem nesouhlasu s vyřízením druhé reklamace.

Ve správním spise je rovněž spolu s kopií elektronické korespondence založen dodatek k návodu k použití, který obsahuje informaci o tom, že zbraň patří mezi levné výrobky a nelze u ní očekávat spolehlivou a dlouhodobou funkci.

Dne 11. 3. 2014 se žalobce obrátil na Českou obchodní inspekci a jeho podání bylo z důvodu věcné nepřislušnosti postoupeno správnímu orgánu I. stupně, který dne 28. 4. 2014 zahájil kontrolu podle § 5 odst. 2 písm. b) zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „kontrolní řád“). Z kontrolního protokolu ze dne 29. 4. 2014 vyplývá, že informace o vlastnostech výrobku poskytnuté při nabídce zboží v e-shopu žalobce

(webové stránky staženy dne 14. 4. 2014) budí dojem, že je zboží bez vad (mj. obsahují informaci, že dlaňová pojistka je funkční stejně jako u reálné předlohy, a sdělení, že „u nás máte garanci 2 roky na výrobní vady zboží“). Zmínka o tom, že by měl výrobek nějakou vadu, není obsažena v záručním listu, návodu k použití ani v dokladu o koupi. Ohledně rozhodčí doložky správní orgán I. stupně vycházel ze znění obchodních podmínek platných do 31. 12. 2013, podle nichž byla rozhodčí doložka součástí smlouvy hlavní v rozporu se zákonem o rozhodčím řízení, ve znění od 1. 4. 2012.

Dne 17. 6. 2014 vydal správní orgán I. stupně příkaz č. j. TA-CUZZS-60/14-5, kterým žalobci uložil pokutu ve výši 30 000 Kč (dále jen „příkaz“). Proti příkazu podal žalobce odpor, čímž došlo k jeho zrušení.

Shora označeným rozhodnutím ze dne 3. 11. 2014 shledal správní orgán I. stupně žalobce vinným ze spáchání daného správního deliktu. V odůvodnění uvedl, že odpovědnost prodávajícího za vady je objektivní a může ji vyloučit pouze upozornění na vady při sjednávání kupní smlouvy. Nemůže ji však vyloučit upozornění poskytnuté spotřebiteli až po uzavření kupní smlouvy. Takové pozdní upozornění není relevantní pro vyloučení odpovědnosti za vady prodaného zboží. Jestliže tedy žalobce při prodeji zboží kupujícího neupozornil, že se jedná o výrobek nižší kvality, jednalo se v době prodeje o uvedení nepravdivého údaje, a tudíž klamání spotřebitele.

K odvolání žalobce žalovaný částečně změnil rozhodnutí správního orgánu I. stupně (zpřesnil jeho výrok) a ve zbytku žalobcovo odvolání zamítl. V odůvodnění předně uvedl, že rozhodčí doložka, kterou žalobce se stěžovatelem spolu s kupní smlouvou uzavřel, byla součástí obchodních podmínek, kterými se řídila smlouva hlavní, a to v rozporu s § 3 odst. 3 zákona o rozhodčím řízení. Rozhodčí doložka dále neobsahovala informace požadované ustanovením § 3 odst. 5 zákona o rozhodčím řízení. V obou těchto jednáních lze dle žalovaného jednoznačně shledat naplnění skutkové podstaty porušení zákazu používání nekalých obchodních praktik. Jednání odvolatele bylo totiž způsobilé zatajit stěžovateli skutečnost, že spor vzniklý z kupní smlouvy nebude řešen u obecného občanskoprávního soudu, ale před rozhodcem. V tomto případě lze uvažovat o tom, že by stěžovatel nebyl kupní smlouvu podepsal, kdyby býval věděl o všech jejích důsledcích. Dále pak žalovaný na základě všech shromážděných podkladů a po jejich důkladném zvážení shledal, že byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty správního deliktu uvedeného v § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, tedy že se žalobce dopustil správního deliktu užití nekalé obchodní praktiky, konkrétně klamavé obchodní praktiky spočívající v poskytnutí nepravdivého údaje podle ustanovení § 5 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele. Tímto jednáním dle žalovaného žalobce porušil požadavek odborné péče a toto jeho jednání bylo způsobilé podstatně ovlivnit rozhodování kupujícího. Kdyby býval stěžovatel měl k dispozici úplné a pravdivé informace o zbrani, tj. věděl by o jejích vadách, nebyl by kupní smlouvu uzavřel. Ve zbytku se pak žalovaný ztotožnil se závěry správního orgánu I. stupně.

Soud o věci uvažil takto:

Podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele se „výrobce, dovozce, vývozce, dodavatel, prodávající nebo jiný podnikatel dopustí správního deliktu tím, že poruší zákaz používání nekalých obchodních praktik“.

Podle § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele „obchodní praktika je nekalá, je-li jednání podnikatele vůči spotřebiteli v rozporu s požadavky odborné péče a je způsobilé

podstatně ovlivnit jeho rozhodování tak, že může učinit obchodní rozhodnutí, které by jinak neučinil“.

Dle § 4 odst. 3 téhož zákona „užívání nekalých obchodních praktik při nabízení nebo prodeji výrobků, při nabízení nebo poskytování služeb či práv se zakazuje. Nekalé jsou zejména klamavé a agresivní obchodní praktiky“.

Dle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele je „obchodní praktika klamavá, je-li při ní užit nepravdivý údaj“.

Soud se nejprve zabýval námitkou, podle níž je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť žalovaný nekonkretizoval, jakých nekalých praktik se měl žalobce dopustit; tato námitka není důvodná.

Dle výroku napadeného rozhodnutí se žalobce dopustil správního deliktu dle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele dvojným okruhem jednání: 1) jako prodávající ve smyslu § 2 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně spotřebitele prodal stěžovateli výše specifikovanou zbraň, aniž jej informoval o snížené jakosti zboží, přestože se jednalo o zásadní informaci pro spotřebitele z hlediska rozhodování o koupi daného zboží, 2) uzavřel se stěžovatelem rozhodčí doložku, která tvořila součást podmínek, jimiž se řídí smlouva hlavní v rozporu s § 3 odst. 3 zákona o rozhodčím řízení, a rozhodčí doložka neobsahovala informace taxativně stanovené v § 3 odst. 5 téhož zákona. V odůvodnění na str. 6 napadeného rozhodnutí dále zpřesnil, že žalobce se dopustil „*správního deliktu užití nekalé obchodní praktiky, konkrétně klamavé obchodní praktiky spočívající v poskytnutí nepravdivého údaje podle ustanovení § 5 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele. Toto jednání lze považovat za nekalou obchodní praktiku, neboť odvolatel jím porušil požadavek odborné péče a bylo způsobilé podstatně ovlivnit rozhodování kupujícího. Je totiž zřejmé, že kdyby býval stěžovatel měl k dispozici úplné a pravdivé informace o zbrani, tj. věděl by o jejích vadách, nebyl by kupní smlouvu uzavřel*“.

Ve vztahu k vadám rozhodčí doložky žalovaný na str. 5 napadeného rozhodnutí uvedl, že i v tomto jednání „*lze jednoznačně shledat naplnění skutkové podstaty porušení zákazu používání nekalých obchodních praktik. Jednání odvolatele bylo totiž způsobilé zatajit stěžovateli skutečnost, že spor vzniklý z kupní smlouvy nebude řešen u obecného občanskoprávního soudu, ale před rozhodcem. I v tomto případě lze uvažovat o tom, že by stěžovatel nebyl kupní smlouvu podepsal, kdyby býval věděl o všech jejích důsledcích*“. Správní orgán I. stupně na str. 7 svého rozhodnutí rovněž konstatoval, že „*správní delikt spáchala jmenovaná společnost již tím, že uzavírala spotřebitelské smlouvy v rozporu s účinným zákonem o rozhodčím řízení ve znění od 1. 4. 2012, kde se takové jednání spočívající ve sjednání rozhodčí doložky ve formě všeobecných obchodních podmínek zakazuje. Tím došlo k uvedení nepravdivého údaje ve smyslu § 5 odst. 1 písm. a) zákona, a tím spáchání správního deliktu dle § 24 odst. 1 písm. a) zákona*“.

Z uvedených citací napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný specifikoval, jakým jednáním žalobce porušil § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, přičemž zejména zdůraznil, že žalobce postupoval v rozporu s požadavky odborné péče a jeho jednání bylo způsobilé podstatně ovlivnit obchodní rozhodování stěžovatele. Dále žalobcovo jednání kvalifikoval jako klamavou obchodní praktiku ve smyslu § 5 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, neboť žalobce při své obchodní činnosti užil nepravdivé údaje.

S ohledem na právě řečené proto soud neshledal napadené rozhodnutí v této části nepřezkoumatelným.

Dále se soud zabýval okruhem námitek směřujícím proti závěrům správních orgánů, že jednání žalobce naplnilo znaky klamavé obchodní praktiky.

Soud zdůrazňuje, že pro posouzení dané věci není rozhodující, jak žalobce postupoval při vyřízení reklamace, nýbrž stěžejní je ta okolnost, že žalobce kupujícího (jakožto spotřebitele) při zakoupení zboží neseznámil s jeho skutečným stavem. Ačkoli totiž žalobce příslušnou zbraň prezentoval při prodeji zcela pozitivně (cit.: „už žádné dekorace nebo nesmyslná omezení! U nás máte garanci 2 roky na výrobní vady zboží“) a mj. výslovně uvedl, že „dlaňová pojistka je funkční stejně jako u reálné předlohy“, tak zároveň formou dodatku k návodu k použití po zakoupení zbraně upozornil na nekvalitnost výrobku. Sám žalobce přitom uvedl, že tento dodatek byl spotřebiteli zaslán až spolu se zakoupeným výrobkem. Takový postup je však z hlediska ochrany spotřebitele nedostatečný, neboť i dle soudu jsou v tomto dodatku obsaženy natolik zásadní informace, že bylo povinností žalobce je kupujícímu sdělit již před samotnou koupí, či v okamžiku její realizace. Žalobce tak naplnil skutkovou podstatu užití nekalé obchodní praktiky ve smyslu § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele. A na uvedeném závěru nemůže nic změnit, že kupující mohl od dané kupní smlouvy v zákonném čase odstoupit.

Soud dále neshledal důvodnou námitku, dle níž se správní orgány dostatečně neseznámily se stavem zbraně a neprovedly důkaz jejím ohledáním, neboť pro daný případ bylo podstatné, zda zbraň vykazovala sníženou kvalitu bezprostředně po realizaci koupě, tedy zda byla žalobci dodána ve snížené kvalitě. Takto celkově sníženou kvalitu ostatně žalobce sám přiznává, když kupujícímu spolu se zakoupenou pistolí zaslal upozornění, že se nejedná o výrobek, který by byl plně funkční v dlouhodobém horizontu.

Za účelové soud považuje tvrzení žalobce, že obsah jeho webových stránek se podstatně změnil k datu 1. 1. 2014 v souvislosti s účinností nového občanského zákoníku, a z toho důvodu zjištění správního orgánu I. stupně učiněná při kontrole dne 28. 4. 2014 nemohou obstát ve vztahu k datu 7. 11. 2013. Soudu totiž není zřejmé, jakým způsobem by mohla mít účinnost občanského zákoníku vliv na nabídku a způsob prezentace výrobků na internetových stránkách žalobce. Rovněž je nutné zcela odmítnout žalobcovo tvrzení, dle něhož bylo z chování stěžovatele zřejmé, že dodaná zbraň odpovídala kvalitě, kterou požadoval. Stěžovatel bezprostředně po obdržení zbraně žalobce kontaktoval se sdělením, že výrobek vykazuje vady ve dvou základních funkcích, a již dne 13. 11. 2013 (tedy dva dny po dodání zbraně) požadoval vrácení kupní ceny.

Soud uzavírá, že žalobce výše uvedeným jednáním porušil zákaz používání nekalých obchodních praktik, neboť při nabízení a propagaci zbraně uvedl nepravdivé údaje o jejích vlastnostech a kvalitě. Ke zproštění žalobce ze spáchání správního deliktu přitom není dostačující, pokud prostřednictvím dodatku k návodu k použití poučil kupujícího o tom, že zbraň patří mezi levné výrobky a nelze u ní očekávat spolehlivou a dlouhodobou funkci, neboť bylo jeho povinností upozornit na tento stav zbraně již před uzavřením kupní smlouvy. Je totiž zřejmé, že tyto informace jsou pro spotřebitele jakožto kupujícího natolik zásadní, že by nebylo vyloučeno, že v případě jejich poskytnutí ještě před uskutečněním koupě by stěžovatel (či obecně jakýkoli jiný kupující) danou kupní smlouvu neuzavřel.

Dále se soud zabýval námitkami směřujícími proti vytýkaným vadám rozhodčí doložky a ani tyto námitky neshledal důvodnými. Soud předně opakuje, že i v tomto případě shledal jako nedůvodnou argumentaci, dle níž žalobce v důsledku změn právního řádu k 1. 1. 2014 vložil na své stránky omylem starší verzi obchodních podmínek, přičemž ke dni 7. 11. 2013 obchodní podmínky rozhodčí doložku neobsahovaly. Správní orgán I. stupně učinil závěr o výskytu rozhodčí doložky v obchodních podmínkách na základě prostudování obchodních podmínek, které našel na webových stránkách žalobce a které uváděly platnost do 31. 12. 2013. Existenci rozhodčí doložky v obchodních podmínkách ke dni 7. 11. 2013 potvrzuje rovněž stěžovatel ve svém dopisu ze dne 26. 1. 2014 a ostatně i sám žalobce v námitkách proti kontrolnímu protokolu ze dne 19. 5. 2014. Soud má proto za prokázané, že rozhodčí doložka tvořila součást obchodních podmínek i ke dni uskutečnění koupě, tj. 7. 11. 2013.

Dle § 3 odst. 3 zákona o rozhodčím řízení „sjednává-li se rozhodčí smlouva pro řešení sporů ze spotřebitelských smluv, musí být sjednána samostatně a nikoliv jako součást podmínek, jimiž se řídí smlouva hlavní; jinak je neplatná“.

Citovaná povinnost byla do zákona o rozhodčím řízení zavedena novelou č. 19/2012 Sb., s účinností od 1. 4. 2012, a to právě za účelem zvýšené ochrany spotřebitele. Smyslem této úpravy je zajistit, aby si byl spotřebitel za použití alespoň minimální opatrnosti vědom toho, že uzavírá rozhodčí smlouvu, která případné spory vyjímá z pravomoci obecných soudů. V tomto smyslu nelze přistoupit na tvrzení žalobce, podle něhož je vyloučena jeho odpovědnost dle zákona o ochraně spotřebitele, neboť k realizaci rozhodčího řízení by s ohledem na § 3 odst. 3 zákona o rozhodčím řízení vůbec nedošlo. Soud zdůrazňuje, že žalobce se nekalé obchodní praktiky dopustil již tím, že sjednal rozhodčí doložku ve formě všeobecných obchodních podmínek, neboť jeho jednání bylo způsobilé uvést stěžovatele v omyl, že jeho případ bude řešen před rozhodcem. Lze rovněž důvodně očekávat, že v opačném případě by stěžovatel dané obchodní rozhodnutí (koupi zbraně) neučinil. Z tohoto důvodu je proto irelevantní, že by s ohledem na neplatnost rozhodčí doložky rozhodčí řízení vůbec nenastalo. Soud uznává, že správní orgány výslovně neuvedly, která konkrétní informace nebyla obsažena v rozhodčí doložce, ovšem ani tuto skutečnost nelze označit za natolik vážné pochybení, že by způsobilo nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný v napadeném rozhodnutí odkázal na § 3 odst. 5 zákona o rozhodčím řízení a uvedl, že příslušná rozhodčí doložka neobsahovala zde uvedené informace. Ustanovení § 3 odst. 5 zákona o rozhodčím řízení přitom obsahuje taxativní výčet celkem šesti povinných informací, takže žalobci mohlo být zřejmé, o jaké konkrétní údaje se jedná. Zároveň správní orgány přímo do textu rozhodnutí vložily odkaz na internetové stránky žalobce obsahující příslušné obchodně dodací podmínky. Lze tedy uzavřít, že odůvodnění napadeného rozhodnutí i v tomto bodě obстоjí.

Soud pak musí odmítnout tvrzení žalobce (vyřčené až při jednání soudu dne 19. 6. 2018) stran nedostatečné odborné úrovně rozhodujících osob či poukaz na jejich údajně šikanózní přístup. Z obsahu správního spisu se podává, že žalobce nikdy v průběhu správního řízení podjatost rozhodujících osob nenamítal, pročez se nyní nemůže dovolávat toho, že v dané věci postupovaly nestranně, šikanózně či neodborně. A navíc z obsahu správního spisu nelze seznat žádné skutečnosti, které by potvrzovaly důvodnost tohoto tvrzení žalobce. Pokud pak žalobce poukazoval na další postup správních orgánů vůči jeho osobě v čase po vydání nyní napadených rozhodnutí, tak tato okolnost není pro rozhodnutí v nynější věci jakkoli relevantní (viz § 75 odst. 1 soudního řádu správního, dle něhož při přezkoumání rozhodnutí

vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu).

Správní orgány nepochybily ani při stanovení výše pokuty; při jejím uložení vzaly v potaz způsob spáchání deliktu, cenu zboží a zejména skutečnost, že žalobce byl za naplnění totožné skutkové podstaty v minulosti již potrestán rozhodnutím ze dne 18. 10. 2010, č. j. TA/160/2010 (založeným ve správním spise), kterým mu byla uložena pokuta ve výši 5 000 Kč za porušení povinnosti dle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele (neobstojí tvrzení žalobce, že v tomto případě byl pokutován za naprosto odlišné skutkové jednání). Z toho důvodu správní orgán I. stupně stanovil pokutu ve výši 30 000 Kč z možných 5 000 000 Kč v souladu s § 24 odst. 12 písm. d) zákona o ochraně spotřebitele. Pouze pro úplnost soud dodává, že v případě ukládání sankcí za správní delikty je povinností správního orgánu postupovat podle zákona účinného v době jeho spáchání, v řešeném případě k datu 7. 11. 2013. Z toho důvodu měl správní orgán I. stupně aplikovat § 24 odst. 10 písm. d) zákona o ochraně spotřebitele ve znění do 31. 12. 2013, ovšem vzhledem k tomu, že maximální možná výše pokuty (5 000 000 Kč) zůstala nezměněna, nejedná se o pochybení, které by mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

Soud nepřistoupil ani k navrhovanému snížení či upuštění od uložené pokuty s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36, podle něhož soudní řád správní umožňuje správnímu soudu zohlednit hledisko přiměřenosti sankce jen pod podmínkou, že je správním orgánem uložená sankce *zjevně nepřiměřená*. Nejvyšší správní soud rovněž stanovil, že smyslem a účelem soudní moderace není hledání „ideální“ výše sankce místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se v zákonném rozmezí, *zjevně neodpovídala zohlednitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce*. Městský soud se domnívá, že tyto podmínky v řešeném případě nejsou dány; výši pokuty správní orgán stanovil při samé dolní hranici zákonné sazby (ve výši 30 000 Kč z možných 5 000 000 Kč) a její výši zdůvodnil. Správní orgány tedy pokutu stanovily v přiměřené výši tak, aby splnila svůj represivní i preventivní charakter.

Soud případ posoudil rovněž z hlediska požadavku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46, dle kterého *„rozhoduje-li krajský soud ve správním soudnictví o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o vině a trestu za správní delikt v situaci, že zákon, kterého bylo použito, byl po právní moci správního rozhodnutí změněn nebo zrušen, je povinen přihlédnout k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle níž se trestnost činu posoudí a trest ukládá podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy byl trestný čin spáchán, je-li to pro pachatele příznivější“*. Vzhledem k tomu, že příslušná právní úprava od spáchání správního deliktu nedoznala žádné změny příznivější pro žalobce, postup dle požadavku Nejvyššího správního soudu se v dané věci neuplatní.

VI. Závěr

Žalobce se svými námitkami tedy neuspěl; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 19. 6. 2018

JUDr. Karla Cháberová v. r.
předsedkyně senátu